

Убиецътъ, изненаданъ отъ всичко, стоялъ мъртво бледенъ. Възбудениятъ народъ поискалъ веднага той да бжде наказанъ и тутакси билъ обезглавенъ.

Невинно осждениятъ старецъ, унесенъ въ гореща молитва, нищо не видѣлъ и чулъ, а се сепналъ само тогава, когато топорътъ падналъ върху врата на убиеца. Добриятъ старецъ заридалъ... Той благодарилъ на Бога, че му пратилъ спасение чрезъ мъничкото свое създание.

Отъ това време тази бубулечка почнала да се нарича Божя-бубулечка. У насъ я именуватъ Божя кравичка. Може би затова, че кравата, която дава млѣко за децата, е най-кротко и незлобиво домашно животно.

Божята кравичка е насѣкомо, което децата особено почитатъ.

— Погледнете! говорятъ тѣ, — той е добро дете; на него кацна Божя-кравичка...

Сполука

И мало единъ ленивъ селянинъ. Отишълъ да коси. Завъртѣлъ косата изъ тревата, но работата му не спорѣла. Жегата го напекла, сгорещилъ се, запотилъ се, пъкъ край ливадата го мами дебелата сѣнка и като че ли му думатъ:

— Стои ли се на тая жегатъ? Я ела си подрѣмни!

И той легналъ подъ дървото. Заспалъ селянинътъ, захъркалъ дълбоко, а насреща му иде Сполуката. Тя дошла при него, погледнала го, пообиколила го и си заминала. Отишла на друга ливада. Тамъ работѣлъ другъ селянинъ.

— Помози Богъ, приятелю! — казала му тя. — Работишъ ли, работишъ ли?

— Ехъ, що да правя? Не съмъ билъ щастливъ да получа отъ баща си имане, та съ трудъ трѣбва да си изкарамъ залька, — отговорилъ селянинътъ.

— Ти си добъръ работникъ — виждамъ те. Искашъ ли да сполучишъ?

— Искамъ, какъ да не искамъ?

— Труди се всѣкога тѣй, както правишъ сега, и ти ще бждешъ щастливъ, нѣмотията ще бѣга отъ тебе. Азъ съмъ Сполуката.

Вечеръта двамата селяни тръгнали да си отиватъ.

— Омрѣзна ми това пусто тегло. Нѣмотия ни е налегнала, работата не спори — не зная що да правя. Само за насъ нѣма сполука, — почналъ да се оплаква първиятъ.

— Кой ти е кривъ, приятелю? — отвърналъ вториятъ. — Днесъ Сполуката мина покрай тебе, но ти спѣше...

